

KRABICE OD BOT

Středa, 25 listopad 2020

Letos nám advent začal už v listopadu a tak hodně brzy přichází - období - prav na nejkrásnější - svátek dost lidí,

kteřím věkem, ano, ve Vánoce neslaví, nebo dokonce, ano je z nejkrásnějších - vod - neslaví. Ale mně tento čas nezkažte ani covidová - božstvá. Začínám totiž - klidem a následuje vězdoba. Domě si nanosím spousty větví - s jehličkami a z horních polic vyndám krabice s ozdobami.

Na okna a postupně celá byt. Vánoce smrkových větví - a postupně pečeného cukrová - asem provoně - celá interiér a pronikne i na chodbu domu. Jako malá holka jsem provala věno - svátek v padesátých letech. To se nestála fronta na banány, ty tady neexistovaly, to se stála fronta na jablka jonathany. Bylo krátko po válce a moc toho k dostání - nebylo, a to, co se dalo na trhu koupit, tak na to jsme doma neměli peníze. Mám byla první vdova, která musela najít užití věci, ale nevěděla jak. Měla jenom máti - anku a jedině, co uměla, byly práce v domácnosti a později starost o děti. Hloupaní nebyla, ale jako předlání - levaněka nebyla ani jíkovně na ruce a její - vzdání - já - v prvopočetku stálo jenom na město uklá - ze, nebo pomocně pracovníce v kuchyni. Práce se většinou dělají - ve skupinách a mám mála co dělat, aby nám zajistila alespoň zisk - potěby.

Podle toho vypadaly u nás doma i Vánoce. Děti pouze prakticky, hnusně vroubkované bavlně - punochy, májím upletené - d - sně - vě - robky, které jsem se styděla nosit, a nějaké kně - ka. Okolní - ozdoby, které zdobily smrček, byly spo - tané a nesměly se - st. Jako cukrová - se pekly hnusně - aně - zov - sušenky. Po letech májím napadlo, ano by si je mohla zase zopakovat, když přím nám tak se s - grou tolik chutnaly. Rychle jsem - to vymluvila. Nechutnaly, ale nic jiného nebylo.

Přesto věchno sem se na Vánoce vědycky tě - jila. Ve svátek - m pokoji se zatopilo ve velkých litinových kamnech - žmus - v - ch - ve kterých se topilo pouze vějím, proto - e koks nebyl k dostání - a byl drahý. Přím kamna se slá - dovou přím - kou, za kterou byly vidět plameny, jsem vědycky v podvečer zapadla do obrovského u - jku s vyp - enou knihou. Když jsem u - istila nějakou verneovku, nebo májiovku, tak to teprve byly ty správné - chvě - le.

Mám chodila do práce a já měla věno - práci, přím es den jsem tedy musela do družiny.

Z družiny jsem, jak jenom to šlo, vědycky utekla. Ale z té věno - nikdy.

Tam nás chodilo jenom pár dětí, které rodiče neměli kam odložit a tak nám družině - ky vymě - jely zábavu. Když nemrzlo, a tak se nestá - kalo h - it u Vinohradské - vodárny, jezdily jsme bruslit a na sm - chov, na umě - led na Mrázovce a

když napadl sná-h, tak sá;kovat do rá½grá;ku, nebo do Grábovky.

V dřině jsme vyráběly metázy z barevných lepicích papírků na stromek, hvězdičky z bílých oplatkových tobolek na prázky a pak těm zdobily dřinovou tádú. Vábec nejlepě byly nívítávy pionířského domu, vily v parku Grábovka, parku, která se správně jmenuje Havlíkovy sady. Tam jsme chodily do maličkáho kina v suterénu, kde se promítaly americké grotesky. Sice se tam nemohlo slavit narození Jeá-Áka, ale másto toho se slavil Nová½ rok s Jolkou a dádou Mrázem. Jako prckovi mi to bylo úmá, jak se to jmenuje, vádycky jsem se na to moc tájila..

Grábeho vila je jedna z nejkrásnějších pražských staveb, dvoupatrová podsklepená novorenesanční budova, s vnitřní i vnější vřzdobou v italském stylu. V tětici sálech bylo dost másta pro vřtvárně, hudebně, páveckě, modelářskě, baletní, sochařskě, pářodovně dně i sportovní kroužky.

V pářzemě je veliká hala, obklopená společenskými mástnostmi a na ochozy v první patře vede úiroká reprezentativní mramorová schodiště. Obrovská smrk stál dole v hale a na pářce á-áky schodiště byla pářidá;lná skluzavka. Tou jsme se klouzaly dolů k nohám dády Mráz, která ½ rozdávval dírky...

Vzpomínku na moje dátské Vánoce vyvolal nález jedné malé brožurky, kterou vydala Āeská pojišťovna ve spolupráci s Veřejnou bezpečností a nabádala dáti k tomu, aby si nehrály na ulici, ale bezpečně jenom na háti.

Tu jsem nájla, když jsem váera balila dětinu knihy, která by si mála odvážzt. Byla v knihovně schovaná desátky let, od doby, kdy jsem ji já dostala v Pináku od dády Mráz. Dnes ten dírek, brožurka a malé pastelky, mááe pářsobit hodně smá;lně, ale mně tehdy zpřsobil obrovskou radost.

Spousty let už uplynulo od tět doby, kdy byl nedostatek tětá v jeho a pářesto i dnes se najdou dáti, stejně, jako jsem byla kdysi já, s kláem na krku, a tolik vděně i za malě dírek.

Pro takové dáti vznikla iniciativa ĀžKrabice od botě (<https://www.krabiceodbot.cz/>).

Ani vřs to nemusě nic stě, jenom tu krabici a nájakou tu hračku, o kterou se váje dá-tě bude ochotně podělit.

Zapomeňme letos na to, áe jenom malé dáti ještě vřá- na Jeá-Áka a udělejme nákomu radost.

Když neobdarujeme i někoho neznámého na den, která ½ by má;l bá½t áitědrě, tak kdy jindy?

otevírejte si odkaz,

seřadíte krabici, a vnujte při
drobnosti.

Uděláte jimi obrovskou radost!

Vaše DEERES